Ч. 196. Четвер 12 вересня (30 серпня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Дальші переговори в справі соймової реформи виборчої. — Справи парляментарні. — Три урядові мови на Буковинї. — З балканьского півострова.

Як стоїть права соймової реформи виборчої, трудно нинї сказати. Після одних справа стоїть рішучо зле, станула на мертвій точці жаданя 30 процент мандатів з української сторони, після других єсть надія, що при дальших переговорах справа якось може полагодити ся. Нинїшна „Gaz. Poranna“ подає побіч иньших такі замітнїйші в сїй справі вісти:

Презеси польских клюбів на вчерашній нарадї згодили ся остаточно на то, що польскі партиї не можуть піти абсолютно в уступках поза 26·4 процент, однак не усувають ся від переговорів що до способу забезпеченя мандатів.

Др. Кость Левицкий явив ся вчера о 3 год. у п. Намістника, щоби довідати ся о становищи польских клюбів. О сїм побутї видано слїдуючий официяльний комунїкат:

Намістник подав по полудни презесови українського клюбу дрови К. Левицкому до відомости слїдуючу ухвалу порішену презесами польских клюбів:

„Презеси польских партий по вислуханю заяви, зложеної президиєю руского народно-демократичного клюбу на руки п. Намістника, що від свого жаданя 30 проц. мандатів і забезпеченя їх через утворене відповідних одномандатових округів не відступлять — заявляють, що підвисшене проценту руских мандатів понад 26·4 проц. уважають за неможливе до принятя а що до способу забезпеченя мандатів готові дальше переговорювати“.

Др. Левицкий вислухавши тої відповіди, спитав, чи переговори має уважати за зірвані. На то заявив п. Намістник, що тенденция польскої відповіди єсть зовсім инша, що противно тепер треба вижидати навязаня дальших переговорів угодових.

Вчера о 4 год. по полудни зібрала ся була в будинку соймовім комісия для реформи виборчої, але на внесене пос. Гальбана засїданє відрочено зі згляду на переговори, які ведуть ся, а слїдуюче має бути назначене на середу дня 18 с. м.

По засїданю комісиї для реформи виборчої пішли пп. Левицкий, Макух і Петрушевич до маршалка ґр. Ґолуховского з першою официяльною візитою і побули у него звиш годину з головним предметом розмови була справа соймової реформи виборчої. Маршалок увіряючи руских послів о своїй прихильности для руских жадань, старав ся — як доносить „Gaz. Por.“ — вплинути на руских проводирів, щоби змодифікували свої „занадто високі („wygórowane) жаданя і не утрудняли полагодженя так дуже скомплїкованої ситуациї. Посли рускі — пише згадана ґазета — повторили „свою звістну пісоньку о проценті і округах“ та просили Маршалка о покровительство. Маршалок відповів, що в таких услівях посередничене єсть дуже трудне а скоро рускі посли в нїчім не уступлять, і безнадійне. З тої конференциї віднесли рускі посли, як каже „Gaz. Por.“, додатне враженє.

Вечером радив український клюб, котрому др. Кость Левицкий представив відповідь польских партий. Клюб радив над дальшою тактикою і хоч признано, що Русини не можуть вдоволити ся предкладаним їм процентом мандатів, ухвалено не зривати переговорів.

З Відня доносять: Ґр. Штірк був вчера на авдиєнциї у Цісаря і заявив, що стан єго здоровля позваляє єму обняти урядоване. Відтак порушив справу скликаня Делеґаций і парляменту та справу іменованя мінїстрів рільництва і торговлї. Рада мінїстрів рішить на найблизшім засїданю коли сойми і парлямент мають бути скликані. Що до делеґаций то рада мінїстрів порішить вже на засїданю дня 16 с. м.

З Черновець доносять, що буковиньский Видїл краєвий виготовить проєкт закона, після котрого мовами урядовими властий автономічних на Буковинї мають від тепер бути мови нїмецка, руска і румуньска. Доси урядовою

---

24)

В новочаснім Вавилонї

або

Париж, єго займавости і житє в нїм

(Написав К. В.)

(Дальше).

Вечером, коли Рузя-Марійка вернула домів, старий добрий стрийко заєдно лиш жартував та оповідав сьміховинки, але він то зараз поміркував, що єго братаниця якось чи не може чи не хоче розуміти ся на єго жартах і дотепах; она не переставала споглядати на своїх родичів, так мов би їх хотїла щось поспитати а они знов також не знали, що робити, так їм той все поважний сумний тон став ся був другою натурою, так довго в сїм помешканю не було чути веселого радістного слова.

Гостина стрия припала була на місяць май, верема було прекрасне. Акациї на бульварах пишали ся найкрасшою зеленю, сотки городів і городців, які Париж містить в собі, дерева на ґреблях і в парках, трава і цьвітники скверів аж сьвітили ся в маєвім сьвітлї, а запах, сьвіжий воздух, який від них розходив ся, ніби аж перемагав ті випари і той тяжкий воздух, яким наповнене було безконечне море домів і який добував ся з множества всіляких орґанізмів, що знаходили ся в станї розкладу. А там далеко поза тим величезним містом панувала і красувала ся весна в своїй безконечній величавости.

Рузя-Марійка від того часу, як ще була маленька, нїколи ще не виділа тої краси. Лїта минали їй у вічно однаковій одностайности; єї нога не станула ще нїколи поза містом; єї родичам нїколи не прийшло на гадку повести єї до сьвятини свобідної природи, яку Господь Бог сам побудував.

Було то одного разу в суботу. — Видите — відозвав ся стрийко — ви могли би дитинї зробити радість. Підім разом на прогульку до Медону або до Ст. Клю — Рузя-Марійка, як кажете, ще нїколи не виходила поза місто — тож то вибалушить очи. Лице бідної матери аж заяснїло а сльози станули в єї очах; їй прийшли на гадку тоті давні прогульки та проходи в красну охрестність Парижа; в глубинї єї серця забренїла мила струна: мало знов так бути, як то колись бувало...

Крамар в камениці на долинї сам собі не вірив, чи то може бути: Мадам Рікарде купила дві коробки сардинок, коробку морских раків, паштет, богато овочів, цїлий кіш делїкатесів; торговельник вина напротив аж видивив ся, мов би то якесь чудо стало ся. Мадам Рікарде увійшла і зажадала аж вісім фляшок вина Бордо, Шаблї, Бурґундского — через тих десять лїт, від коли пропала Лїзя она хиба лиш десь колись купила дві фляшки „синього“ сїльского вина. А до того ще панї Рікарде була й балаклива, розмавляла зовсім свобідно і сьміяла ся! Нечувана річ! Розповідала щось про прогульку та розвідувала ся про теперішні цїни на пароплавах, мов би єї десять лїт не було в Парижи.

А коли пішла, прийшов якийсь грубий чоловічок, той якийсь шваґер, та зажадав ще три фляшки найлїпшого вина і фляшку доброго коняку.

А дома у Рікардетів. — Тож то видивить ся — муркотїв стрийко і затирав руки: О шинку і студені курята то вже я постараю ся... — Нї, нї — казала Блянка, сьміючись — то вже лиши менї, шваґре; я знаю, де можна дістати найлїпші пулярди*); то, що правда, трохи далеко, аж на бульварі Вольтера, але я піду туди охотно. Нехай раз має добрий день, моя бідна люба дитина — то правда, ми зовсім забули, що она молода...

Панї Рікарде ніби аж о яких пять лїт стала молодша, зморщки на чолї ніби аж вигладили ся; відтак зачала перевертати в своїй комоді з річами, виттягала всіляке старе одїнє чистила і направляла, то якусь стяжечку, то цьвітку. Стала як би не тота сама. Найрадше була би обняла за шию того доброго стрия котрий не переставав сьміяти ся і затирати

*) Тучені кури.

мовою тих властий була лиш мова німецка.

Про турецко-італіяньскі мирові переговори доносить „Matin“, що Туреччина не поставила ще доси своїх жадань що до грошевого відшкодованя, бо боїть ся заміту зі сторони магометаньского сьвіта, в тім значіню, будьто би она продавала за гроші турецку землю. Можливим однак є, що Італіянці будуть платити Туркам річну суму за заняте турецкого державного майна і користати муть з турецких державних уладжень. В сей спосіб Італія заплатила би по кількох лїтах Туреччині поважну суму і не нарушила би турецкої дразливости.

Сими днями відбули ся в Атинах збори в цїли запротестованя проти положеня Греків в Туреччині. В зборах взяло участь понад 30.000 осіб. На зборах ухвалено резолюциї в тім дусї, щоби запевнити Грекам в Туреччині людскі і горожаньскі права, узглядните їх народність і перевести конституцию. Рівночасно завізвано грецке правительство, щоби оно постарало ся о межинародну запоруку, що реформи будуть переведені. Резолюциї вручено правительству. Збори відбували ся в повнім ладї. Також в Патрас і инших грецких містах були протестуючі збори. Всї дневники, обговорюючи теперішне положенє, домагають ся военних кроків проти Туреччини.

„Berl. Tagebl.“ доносить із Скопля: Специяльний поїзд з 30 ваґонами военного материялу для Сербії прибув вчера із Солуня до Скопля, а „Köln. Ztg.“ доносить: Болгарскі піддані проживаючі в Скоплю одержали завізванє, щоби були готові вертати до Болгариї. Із сих вістий можна би здогадати ся, що на балканьскім півострові заносить ся на якісь важні події.

Новинки.

Львів, 11 вересня 1912.

— **Заупокійне богослуженє** за бл. п. Цїсареву Єлисавету відбуло са вчера рано при участи репрезентантів властий правительственних, автономічних і войсковости та численної публики. В соборній церкві латиньского обряда правив службу Божу пралат др. Ленкевяч, а в богослуженю взяли участь: Їх Екс. п. Мінїстер скарбу Вячеслав Залеский, п. Мінїстер для Галичини Володислав Длуґош, п. Намістник др. Михаіл Бобржинский, п. Маршалок краевий гр. Адам Ґолуховский і богато инших достойників. — В церкві сьв. Юра правив службу Божу о. митрат Туркевич а присутними були п. Віцепрезидент Намістництва Ґродзїцкий і инші репрезентанти властий. — У вірменьскій катедрі правив службу Божу о. Пиотрович, а власти репрезентував п. радник Двора Шеліґовский.

— **Виїзд Архикняжої Пари з Коломиї.** Єго Цїс. Вис. Архікнязь Кароль Франц Йосиф з женою Архікняг. Зитою по двотиждневнім побутї на маневрах кінноти в околицях Щирця повернув дня 6 с. м., а по двох днях виїхав знова на поле маневрів. Дня 12 с. м. Архикняжа Пара виїздить на постійний побут до Відня.

— **Іспити кваліфікацийні** для учителїв шкіл народних перед комісиею іспитовою в Бережанах розпічнуть ся частию письменною дня 26 жовтня с. р. о 8 год. Поданя о припущенє до того іспиту пересилані за посередництвом шкільних Рад окружних, приймати буде дирекция комісиї іспитової до дня 20 жовтня с. р.

— **На евхаристийний конґрес** виїхали вчера зі Львова учасники 3 специяльними поїздами. Першим з них, найбільшим, поїхали самі Русини числом 800. По дорозї присядуть ся мабуть до сего самого поїзду ще другі участники. Двома другими поїздами поїхали Поляки числом 500.

— **Львівский руский театр в Самборі** під дирекциею Йосифа Стадника. Саля „Сокола“. Початок о год. 8·15 вечером.

В четвер 12 вересня „Роксоляна“, опера в 3 діях з прольоґом д. Січиньского. — „Міра Ефрос“, образ з житя жидів зі співами і танцями в 5 діях Якова Ґордіна.

— **Підготовляючий курс** для сїльских хлопців і дївчат відбуде ся сего року шкільного в селї Черневі рогатиньского повіта. На курсї тім заснованім від 3 лїт і удержуванім проф. Гарасевичим, підготовляють ся пильні і талановаті селяньскі дїтя, котрі покінчили наймецше 4 роки сїльскої школи — до вступного іспиту до україньских ґімназий, шкіл видїлових, промислових та до инших фахових шкіл. Наука зачинає ся 20 вересня і тревае до кінця червня — до часу вступних іспитів. Дїти з подальших сїл дістають мешканє і харч (станцию) у місцевих селян за цїну около 10 К місячно; станциї остають під наглядом. За науку платять хлопці по 2 К місячно, дївчата по 1 К. Бідні від оплат увільнені. Вписове на курс виносить 3 К. Зголошеня надсилати під адресою: Курс підготовляючий в Черневі п. Букачівцї на руки о. пароха І. Гарасевича.

— **Конкурс.** Україньске Педаґоґічне Товариство у Львові розписує конкурс на одноразову підмогу в квотї 120 К з фундациї ім. Романа Алексієвича для учителїв і учительок шкіл народних рускої народности. Першеньство до одержаня мають: а) зовсїм убогі сироти по учителях шкіл народних, котрі поводять ся взірцево і роблять в науках відзначаючі поступи; б) зовсїм убогі вдови по учителях шкіл народних, котрі свої дїти до шкіл посилають; в) убогі учителї шкіл народних, котрі також свої дїти до шкіл посилають. Поданя належить вносити до Україньского Педаґоґічного Товариства, ул. Мохнацкого ч. 12 найдальше до 20 падолиста 1912 разом з алеґатами під а) б) в). „Україньске Педаґоґічне Товариство“ у Львові. За Видїл: О. Тит. ВОЙНАРОВСКИЙ, голова, Константина МАЛИЦКА, секретарка.

— **Велика авантура ізза дїтий.** В Дорні Ватрі, купелевій місцевости на Буковині прийшло було дня 6 с. м. до великої авантури ізза дїтий, між супругами, що не жиють з собою. Головну ролю в сїй авантурі відограв войсковий лїкар др. Шабо з 63. полку піхоти. Др. Шабо приїхав перед кількома днями до Дорни Ватри з дїтьми, які оставали під доглядом ґувернантки. Підчас коли батько снїдав, дїти проходжували ся по головній улици. Нараз наблизили ся до дїтий дві дами і пробували дїти силою забрати зі собою. Повстав крик і метушня, серед якої, дїти припавши до одної з дам, кричали: „Мамо! ми тебе не опустимо!“ Проти ґувернантки, що боронила дїтий, виступила публика і завдяки тому, згадані дами могли разом з дїтьми скрити ся в однім з готелів. Між тим про подію повідомлено др. Шабо. Він пішов до готелю, але публика заступила єму дорогу. Тодї Шабо покликав музикантів войскової капелї і приказав їм обсадити усї входи до готелю. Тимчасом дами забарикадовавши ся, давали д-рови до пізнаня, що наколиб він насильно до них двер ся, кинуть ся з вікна в низ. Властитель готелю покликав полїцию, яка й прогнала покликаних дром Шабо музикантів, причім двох легко ранено, а самого доктора за єго поведенє відставлено до суду. Авантура вийшла з того, що між дром Шабо а єго жінкою вів ся від трох лїт розводовий процес. Суд в Бистрици порішив, щоби дїти остали при матері і лиш підчас ферий перебували у батька. Колиж тепер дїти приїхали до батька на фериї та хоч їх час минув Шабо ніяк не хотїв їх назад пустити до матери. Мати розвідавши ся, що муж з дїтьми є в Дорній Ватрі прибула сюди з Угорщини і силою відобрала дїти. Доктора

руки: Треба, щоби аж хтось прийшов до вас та научив вас як жити — повтаряв він раз по раз.

Коли Рікарде прийшов о шестій годині з роботи — він приходив звичайно о пів години скорше як єго донька — то й єго обняла загальна радість; та й у него зморщки на лици ніби вигладили ся; і він стан говірливий; та й перед ним ніби отвирало ся давно позабуте житє.

— Я тепер піду по пулярди — казала пані Рікарде; — заким верну ся, то Рузя-Марійка буде вже з вами сидїти, тодї ще спечу баранину і возьмемо з собою; нехай і пятьдесять франків то все коштує.

— Нехай мине ся й пятьдесять а хоч би й більше — сказав батько усьміхаючись і мадам Рікарде вийшла з хати.

Оба мужчини балакали; минула перша чверть години, они того й не запримітили, та й друга так само. Але відтак один і другий подивились на годинник. — Тепер повинна би вже прийти — сказав батько. — Стрий числив фляшки і розважав, чи не купити би ще одної. — Що тобі до голови приходить? — відозвав ся на то кравець — чи хочеш, щоби ми всї попили ся? — Розходить ся о то, щоби єї комусь дати, з ким може прийдесь познакомити ся; я на завтра до всего готовий.

Минула знов чверть години. В сїнех від сходів почули ся кроки. — Вже іде! — сказали оба і пустились до дверий. То була швачка, що мешкала на піддашу. — Зайдїть до нас сусїдонько — відозвав ся стрий, — випємо по чарцї. — Чому би нї, дуже радо — відповіла швачка, старша вже людина і приймила подану їй чарку. „A votre santé, messieur!“ — На ваше здоровле, панове! — сказала она. Випила подаву чарку і пішла.

Знов почулись кроки і оба мужчини побігли знов до дверий. Сим разом була то вже пані Рікарде; вернула цїла червона і зігріта. — Що то, Рузї-Марійки все ще нема? — Нї, нема. — Ну, повинна би вже бути; де она так довго сидить?

Оба мужчини заглядали що хвиля на годинник. — Пані Рікарде зачала розпаковувати свої скарби, розложила огонь, приставила води, понапихала баранину чісником і всунула в руру, щоби пекла ся, а відтак приступила до мужчин.

— Правда, що вже сема година? Де би она так довго сидїла? — Вже десять мінут по семій! Не що иншого, лиш мусїли єї кудись післати. — До лиха! То трохи неприятно, я хотїв би вже єї побачити — замуркотїв стрий. — Чей не стало ся їй ніяке нещастє? — шепнула нараз матїр і нараз поблїдла як смерть. — Ну, ну — сьміяв ся стрий; — десь задивила ся, або може залюбила ся...

— То нї, з неї була завсїгди статочна дївчина...

Пані Рікарде порала ся через кілька мінут в кухни; — відтак прийшла знову.

В сїнех почули ся кроки. — То она! — Нї, то якісь мужескі кроки. — Хтось запукав; батько отворив, другі й собі збігли ся. — Чи пан Рікарде? — спитав той мужчина; то був міский послугач.

— Я той сам! — Маю лист до вас. — Він віддав лист і пішов.

— Мій Боже, то від Рузї-Марійки — крикнула Блянка і почала дрожати на цїлім тїлї. Отворили лист; він був короткий.

„Дорогі Родичі! Простїть менї, що роблю вам такий смуток, але не можу инакше. Роберт богатий і красний, він любить мене а я люблю єго також. Вибираємо ся в сьвіт. Не шукайте мене, то не придало би ся до нічого; я би вже у вас не була, хоч би ви мене й відшукали; у вас менї за сумно.

Ваша донька
Рузя-Мария“.

Блянка зімлїла; мужчини сидїли мов остовпілі, на припічку і в рурі щось шипіло і кипіло а з якогось горшка зачала вода збігати.

На другий день замкнула ся за Блянкою брама Сальпетиери; она зійшла з розуму. По двох роках випустили єї вилїчену; від тої пори єї колись красне лице змінило ся так страшно.

Про Рузю-Марійку родичі вже більше нічого не чули; здаєсь, що змарнувала ся, знидїла, щезла в тім поганім болотї, що вкриває сам спід Вавилона.

(Дальше буде).

Шабо засуджено за зломане судового присуду на 500 кор. кари. А пані Шабо внаслідок зденервованя та розхорувала ся, що ві мусіли відвезти до шпиталю. Проти доктора Шабо внесено ще окреме донесене до войскових властий.

— З житя Русинів в північній Америці. О. Константин Роздольский, котрий недавно приїхав до Канади, дістав юрисдикцию від епископа з Прінц Альберт і поселив ся на стало у Водні, Саскачеван, там, де перед тим був о. Василевич. — „Душпастир" доносить, що з днем 23 серпня с. р. зачала виходити в Ню Брітен нова руска часопись, що зве ся „Америка". Є се тиждневник, посьвячений релігійно-народно-суспільним справам. „Америка" має бути органом ново завязаної руско-католицкої орґанізациї „Провидіне", якої осідком є місто Ню-Йорк. Сам же „Душпастир" став від дня 23 серпня с. р. місячником і посьвяченим виключно церковно-релігійним справам. Часопись „Америка" буде виходити що четверга, в обємі 8 сторін, великого формату, а коштувати буде річно 2 доляри.

Господарство, промисл і торговля.

З коломийскої вистави.

Комітет вистави домашного промислу в Коломиї подає до відомости що слідує:

Вже лише кільканайцять днів ділить нас від отвореня вистави домашного промислу в Коломиї, яка невідкличво розпічне ся 21 с. м. Отже цікавим буде довідати ся загалови нашої суспільности, де і як буде ся вистава приміщена, в якій стадиї находять ся під хвилю приготовленя до неї та чи і що цікавого буде можна на ній побачити.

З гори треба зазначити, що виставовий комітет не щадить ні труду ні великих грошевих вкладів, щоби з свого завданя вивязати ся як слід, а всякі підготовленя переводять ся з цілою можливою форсою, так що они є вже на укінченю.

Вистава поміщена в критій войсковій уїзджальни, відповідно до сеї цїли адоптованій. Величезний простір сеї принагідної виставової галї, який виносить понад 1500 метр. квадр., поділено на дві части: більшу (майже дві третини), в якій буде властива вистава, і меншу, відділену стїною, в якій помістить ся виставовий базар. В першій части проти входу побіч ділової стїни збудована гуцульска хата з всякими її прикметами та вірним внутрішним урядженєм, яка дає образ щоденного житя Гуцула у него дома. Середина сеї части, богато декорована цьвітовими пірамідами, полишена для переходу, а по обох боках попід головні стїни уладжено ряд відділених від себе і рівнож гарно декорованих павільонів, які призначені до поміщеня виставових предметів.

Площа побіч вистави з'ужиткована на павільони реставрацийні та дальше для войскової музики.

Виставові павільони якраз тепер заповнюють ся надісланими предметами, які сортують ся після поодиноких ділів. З осібна різьбарство заступлене виробами Василя Шкрібляка (мисник, барильце, зеркало і т. д.); Василя Девдюка (стіл, топірці, сьвічник і річні декорацийні дрібнички); Николи Шкрібляка (більше число тарілок, округлий столик і т. д.); Олекси Шкромвюка (топірці і тарілки). Дальше маємо більшу збірку Иосифа Сороковского з обсягу гончарства, різьбарства, малярства, гуцульскої збруї і гуцульских вишивок. П. Василь Рибак надіслав тарільки, токарскі вироби і збрую. Від Василя Якібюка з Криворівнї і Івана Семенюка одержали ми рівнож збірку різьбарских виробів.

Гончарство заступлене виробами п. Левиньского зі Львова, Бахміньского, Патоковского, Петра Кошака з Пістиня, між якими треба згадати округлу кафлеву піч до сальону і інтересні кафлярскі окази.

В відділі вишивок і одіня містять ся збірки „Труду" зі Львова, Івана Гаврисика з Городницї, др. Володимира Витошиньского, між якими заслугують на увагу: цінний гафтований обрус, дальше мережані обруси, ручники і настільник. Дальше приходить численна збірка народних строїв: вишивок, гуцульских одягів, церковних річий надіслана о. Шухевичом з Тишковець і п. Саєвичем.

В килимкарскім відділї треба передовсім піднести килими Вп. Федоровича з Вікна, ткацкої спілки з Глинян і п. Прухницкого з Косова, який побіч килимів надішле більше число переміток, запасок, крайок, рушників, поясів, торбинок і т. д.

Побіч сих виставців також надіслали свої численні збірки ріжних гуцульских виробів, між ними богато старинних, пп. Гарматій з Голов і Иван Децик з Устерік, дальше Вп. Володимир Шухевич зі Львова, музей Експ. Митрополита Шептицкого, п. Грушівский і п. Нївелиньский, які поміщені в ріжних відділах відповідно до свого призначеня.

В виставі бере участь також львівска „Достава" і „Союз промисловий" з Вижницї. Рівнож маємо зголошених більше число образів кількох наших артистів, які переважно відносять ся до гуцульского житя.

Отсе короткий і загальний лиш нарис, бо в рамцях звичайного комунїкату годі просто помістити все, що буде на виставі. Се вже річ спеціяльного виставового катальоґу, який є вже на укінченю. Про артистичну вартість експонатів не будемо тут говорити. Певну ґарантию в сім напрямі дають вже самі особи висше названих виставців, а впрочім се вже річ оцінки виставових гостий і окремого виставового jury. Можемо лише впевнити, що все, що наша Гуцульщина має найліпшого, найкрасшого і найбільше артистичного, чи то в руках поодиноких аматорів-збирачів, чи то у самих творців — ми старали ся роздобути, а нема сумніву, що експонати нашої вистави не лише можуть, але дійстно зацікавлять і своїх і чужих.

Підготовленя всї вже на укінченю, фаховий декоратор, як рівнож фаховий впорядчик виставових предметів вже в найблизших днях зроблять точно і совістно, що до них належить, і вистава невідкличво 21 вересня 1912 буде отворена.

Комітет сподіє ся, що тисячі і тисячі гостий з цілої України, і то не лише галицкої і буковиньскої але й закордонової, в послідних десятьох днях вересня прибудуть до Коломиї подивляти артизм наших гуцульских виробів, та покажуть, що їм не байдужні заходи комітету для уладженя сеї вистави.

Вкінци можемо запевнити, що поміщене в однім з послідних чисел „Діла" побоюване мов би комітет безкритично принимав на виставу всьо, що хто надішле і допустив до непотрібних налетілостий, є безосновне. Правда, що комітет приймає, що єму пришлють, однак сортує надіслані експонати і в части виставовій помістить лише се, що згідне з оголошеною проґрамою вистави та що дійстно з яких небудь зглядів гідне видженя.

Ціна збіжа у Львові.

дня 10-го вересня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·40	до	10·70
Жито	8·80	„	9·—
Овес	8·50	„	8·70
Ячмінь пашний	8·40	„	8·80
Ячмінь броварний	9·—	„	9·50
Ріпак	15·—	„	16·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	13·—
Вика	10·50	„	11·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	75·—
Конюшина біла	90·—	„	102·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Телеґрами.

Москва 11 вересня. В ратуши відбув ся вчера величавий пир при участи царскої пари, великих князів і міністрів. На поли Ходиньскоє відбула ся ревія войскова, при участи 80.000 вояків.

Новочекарск 11 вересня. На передмістю Михайлівка узброєні бандити напали на банк державний, зранили одного урядника і зрабували 20.000 рублів.

Вятка 11 вересня. Ліси і торфовища в охрестности міста стоять в полуміни. Огонь обняв навіть пороги на зелїзници. Поїзди переїзджають через море полуміни. Огонь загрожує сусїдним селам і будинкам стацийним.

Константинополь 11 вересня. Порта ухвалила вислати значний відділ войска до полудневої Альбанії.

Константинопорь 11 вересня. Конґрес молодотурецкий заявив ся більшостию голосів за зміною арт. 7 і 35 конституциї в тім дусї, що признає ся султанови необмежене право розвязувати парлямент на случай конечности. Отже конґрес годить ся на зміст тих артикулів, які свого часу теперіше правительство предкладало палаті.

Париж 11 вересня. З Казаблянки доносять, що умер там якийсь чоловік серед проявів підозріних о джуму. Доси стверджено в місті 15 підозріних случаїв.

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного, Львів, 1910. — Ціла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думано і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвітї,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).